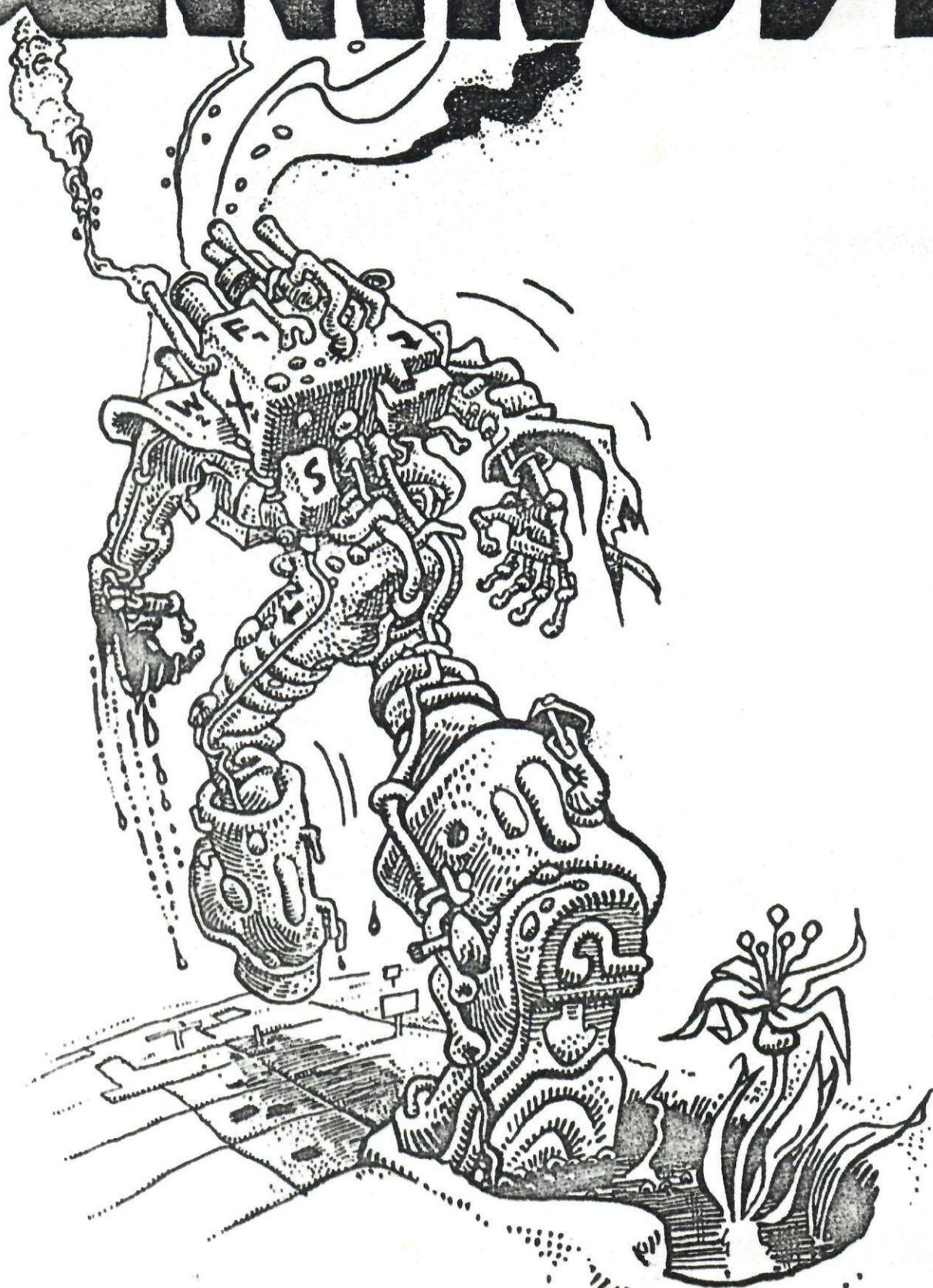

VYDÁVÁ SFK CARGO

1987

№.1

CENTRUM

C E N T R U M

O B S A H:

- str. 1 - Obsah
- str. 2 - Jozef Jarolím - MINICON 86
- str. 3 - Václav Vlk,ml. - CARGO,CENTRUM a pomoc novým klubům
- str. 4 - Ivan Adamovič - Znovu a znovu
- str. 7 - William Tenn - Projekt "Brooklyn" /M.Martan/
- str.15 - Ray Bradbury - Nultá hodina /M.Martan/

x x x x x x x

SFK CARGO děkuje za pomoc mistru Kájovi Saudkovi, Filipu Bezděkovi z SFK SOLARIS a Egonu Čiernemu z SFK Julesa Vernea.

x x x x x x x

Informační neperiodický zpravodaj SFK CARGO při ZO SSM Na Třebeshíně, Praha 10.

NEPRODEJNÝ - zdarma!!

Redakce: V.Vlk,ml., J. Jarolím

Adresa: SFK CARGO Václav Vlk, ml,

Vršní 42

182 00 Praha 8

Příloha školního časopisu TŘEBEŠNÍK

MINICON

"Setkání fanoušků a přátel SCI - FI"

hlásá pozvánka, ale jinak je to akce, která může existovat jen díky nadšení svých pořadatelů.

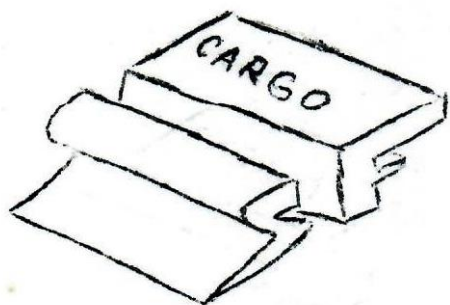
Bylo 15. listopadu roku 1986, 8.30 středoevropského času a začínal v pořadí již třetí MINICON. Nacházel jsem se na koleji Vysoké školy chemicko-technologické Sázava a četl si program vyvěšený ve vstupní hale. Začínalo se slavnostním zahájením v přednáškovém sále, kde probíhala většina akcí - přednášek, promítání videofilmu a diapozitivů, autogramiáda se spisovatelů, čtení povídek a další. Zde jsem též vyslechl mnoho nového o historii MINICONU, o SF v Polsku o SF hudbě a výtvarném umění, o soutěžích Bemík a Golem.

Paralelně z hlavním programem v přednáškovém sále probíhaly akce uspořádané na studovnách v jednotlivých patrech, které jsem velmi rád navštívil. Jednalo se o výstavu grafiky v SF, o výstavu nejlepších comicsů, o prodej polských publikací a plakátů, o burzu knih a o mikropočítačové hry.

Podával se zde i oběd a to s možností výběru.

Já si dal palačinky a ještě teď se olizují. Abych nezapomněl, od rána do večera tu byla tombola na způsob loterie. Kdo chtěl, koupil si losy, která byly na konci slosovány. Ceny byly knihy, comicsy, plakáty, fanziny aj.

Když se četly na závěr tři povídky V. Vlka, ani k sem si neuvědomil, kolik je hodin, a z toho šoku z kvality a nadšení mně probudil až noční chlad a tma při cestě domů.

J. Jarolím

CARGO - Centrum a pomoc KK novým klubům

SFK CARGO byl založen 25.10.1986 a od začátku spolupracuje s OK a KK, jež klub uznaly za člena OK.

Náplní činnosti klubu je:

- 1) vydávání fanzinu. CENTRUM
- 2) Snaha o spolupráci se SFK Julia Verna a SFK ADA
- 3) Vytváření vlastních programů dle literárních a technických možností klubů (každá pomoc vítána).

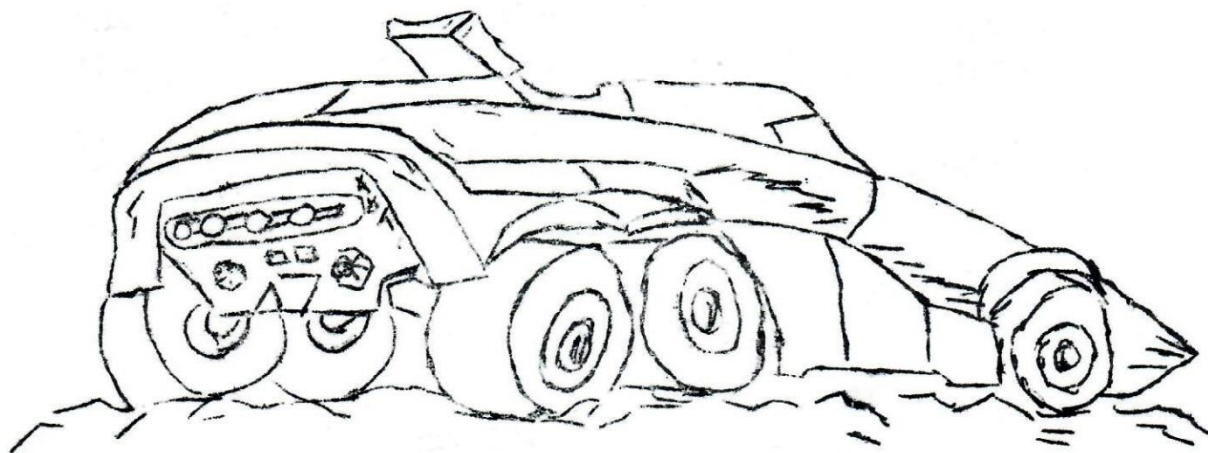
Klub se schází 1x týdně - v pondělí v kinosále SPŠ Na třebešíně, má 15 členů z toho pět aktivních

V našem fanzinu počítáme s vydáváním povídek českých autorů, uveřejňování dobrých prací členů klubu, aktuálních článků o práci a stavu fandomu, uváděním kvalitních překladů cizích povídek od M.Martana a J.Kantůrka (s laskavým svolením SFK Julia Verna a jmenovitě E.Čierného), i uveřejnění prací mladých autorů a výtvarníků (I.Adamoviče, F.Bezděka apod.).

Na závěr jenom jednu připomínku ke KK. Chci se KK zeptat, jak to vlastně bude se slibovanou pomocí novým klubům? A kdy se nám jí dostane?

Předem děkuji KK za odpověď, kterou rádi uveřejníme.

Václav Vlk, ml.

ZNOVU A ZNOVU

Ivan Adamovič

Marcel mlčí. Sedí tu přede mnou tak, jak byl zadržen v prošívané bundě s kožešinovým límcem a prošoupaných džínách, tvář pobledlou od nevyspání, docela obyčejnou tvář s hnědýma očima a úzkými rty, které mlčí už pátý den.

"Marceli, mlčení vám nepomůže," slyším plynout vlastní nacvičené fráze, které opakuji dokolečka jako gramofon s přeskakující jehlou. "Povězte mi, co jste dělal v sobotu osmého října odpoledne?"

Marcel mlčí - je to zoufalé mlčení. Nesnaží se vymýšlet výmluvy, ví, že oba známe pravdu, je si vědom viry, ale přesto ho nějaký pud všech zločinců nutí mlčet a zapírat. Na všechny otázky odpovídá mlčením, krčí rameny, nanejvýš z něj vypadne "ne", "nevím", "nebyl: a tak dále.

Vstávám od stolu, vytahuji baliček cigaret. Zapalují si a nabízím Marcelovi. Vrtí hlavou, vím, že je kuřák, ale on zapírá i to, jako by se bál, že se tím k něčemu přizná. Znovu jsem se posadil. Je čas na poslední otázku.

"Marceli, ptám se vás naposledy - zavraždil jste Julii Millerovou? Odpovězte ano nebo ne. Máte poslední možnost na zmírnění trestu". Čekám na odpověď, dokud mi nedohořela cigareta. Když jí zamačkávám o dno popelníku, připadá mi, že to samé teď udělal Marcel se svými nadějemi. Otvírán šuplík a pokládám na stůl sploštělou kuličku, ne větší než zrnko čočky.

"Víte, co to je Marceli? Zavedli jsme to nedávno, přesněji řečeno hned po tom, co byl vynalezen způsob, jaký je možné sledovat události, které se odehrály v minulosti. V téhle kapsli je záznam vašeho zločinu. Je to chronoskopický snímek místa činu v sobotu, osmého října odpoledne".

Marcel lehce pobledl, ale jinak na sobě nedal nic znát. Je to trochu nefér, vytáhnout chronoskopickou kapali po pěti

dnech výslechu, po pěti dnech mlčení, to je jako rána pod pás, jako páté eso ve hře. Ale udělat jsem to musel. Protože vrazi také nehrají čistou hru.

Spouštím promítací plátno a vkládám kapsli do promítačky na stole. A na plátně se jako v oknu do minulosti objevuje obraz sobotního odpoledne.

Lesní cesta. Přijíždí modrý automobil, zastavuje. Není vidět dovnitř, protože okénka se lesknou. Po chvíli se otevírají dvířka a z vozu vystupuje dívka, které už nežije. Odchází po cestě k silnici. Z vozu vyskakuje Marcel. Něco za ní volá (záznam nebyl zvukový), běží za ní a vzadu má za kalhotami zastrčenou tyč od heveru. Dobíhá k ní, chytá ji za rameno, následuje hádka. Jako v němém grotesce, gestikulují, mlčky rozhazují rukama, dívka se otáčí k odchodu, vzduchem se mihne tyč, dívka padá do listí, to už není jako v němém grotesce, tam přece nikdo neumírá, dívka na zemi umírá, tyč jí ještě dvakrát dopadne na obličej, dívka na zemi je mrtvá. Marcelovi tyč vyklouzla z ruky, nerozhodně stojí nad tělem, pokleká, váhavš se dotýká její paže, ucukává, pak vyskakuje a v rychlosti tělo zahrabává listím, po listech stéká krev, Marcel si utírá ruce o kůru nejbližšího stromu, utíká zpátky k autu, odjíždí, zůstává prázdná lesní cesta s nízkou listnatou mohyloou, představení je u konce.

Vždycky je mi po takových produkcích mizerně a dovedu si představit, jak je asi Marcelovi. Proto jsem z něj tahal pět dní jeho vlastní doznání. Možná že se pro tu práci nehodím, jiný by to asi vyřídil hned po zatčení. Ale už to mám za sebou.

"Vyslechněte prosím rozhodnutí soudu. Podle paragrafu 273 trestního zákona jste na základě svědectví chronoskopického snímku odsouzen k jednomu roku svobody s implantovanou kapslí. Proti tomuto rozhodnutí se můžete odvolat do sedmi dnů od vynesení rozsudku", pronáším podle předpisů, jako bych tím udělal tečku za jedním lidským životem.

Tisknu tlačítko, do místnosti vstupuje policista. "Odvedte ho na sál", přikazují a dívám se, jak kovová pouta sevřela odsouzencova zápěstí. Ještě než Marcelův obličej zmizel za rámem dveří, vrhl po mně pohled, příliš krátký, než abych poznal, vyjadřoval-li strach nebo otázku.

Zapalují si další cigaretu a přistupují k oknu. Venku ho- ní podzimní vítr žlutohnědé listí a na druhém konci budovy je Marcelovi jednoduchým chirurgickým zákrokem implantována do příslušného centra v mozku kapsle s jeho zločinem. Od zítřka uvidí po celý dlouhý rok každý den vždy ve stejnou dobu svůj zločin tak zřetelně, jak jsme ho viděli na plátně před několika okamžiky. Je odsouzen být svědkem té vraždy znovu a znovu, celkem tři sta šedesát pětkrát. Málokdo přežije takový trest se zdravým rozumem. Když po roce přivádějí odsouzené k odstranění kapsle, jsou to jen lidské trosky.

Za chvíli vyjde Marcel z budovy, půjde ulicí ke středu města, vyhrne si límec, protože fouká studený vítr a bude se neustále ohlížet, aby se ujistil, že za ním nejde hlídka. V tu chvíli si ještě neuvědomí, že hlídku nosí sám v sobě, tu nejkrutější hlídku zvanou vzpomínky a svědomí, bude se snažit na všechno zapomenout, začít znovu, až do příštího odpoledne, kdy se poprvé ozve kapsle.

Na to všechno budu myslet, až ho uvidím odcházet tou ulicí do dálky, dokud ho neztratím z dohledu.

PROJEKT "BROOKLYN"

William Tenn

Povídka Svědčí o schopnosti spisovatele zpracovat námět na-prosto originálním způsobem. Zde proniká na povrch jeho nepotlačitelný smysl pro humor, zaměřený satiricky.

Povídka je vybrána z antologie "17x Infinity" vydané v r. 1969. Po prvé však vyšla v měsíčníku "Planet Stories" v r.1948.

- - - -

Světla nad těžkým pancéřovým vchodem pohasla, když muž v tmavém obleku otočil ovládacím zařízením a vpustil dovnitř dvanáct vybraných reportérů. Vchod pak pečlivě uzavřel a světla se znovu rozsvítila.

"Posad'te se, dámy a pánové", vyzval je, žoviálně se usmívaje. "Jsem organizační tajemník projektu a budu něco jako váš průvodce. Na mém jménu nezáleží, takže je zbytečné, abych se představoval. Pro vaši informaci a jako vodítko pro vaši práci vám rozdám tento bulletin. Současně vás však upozorňuji, že vaše reportáže nesmí být v rozporu s body tohoto oficiálního dokumentu.

Na protějščí stěně bylo vidět velké hodiny s jednou rafií, která se pomalu otáčela. Vedle byla průsvitná zástěna, za níž se cosi dělo. Tajemník vystoupil na podium před hodinami, rozhlédl se po přítomných a opřel se o stůl.

"Přistoupím raději hned k věci", řekl slavnostně. "Nemáme mnoho času, protože za malou chvíli budete svědky největšího vědeckého úspěchu všech dob, a sice prvního proniknutí člověka do minulosti. Ale aby nedošlo k omylu. Cestu nepodnikne člověk, ale jeho dokonalá technika, která nám z daleké minulosti přinese jedinečné poznatky".

"Deset miliard dolarů a osm let výzkumu není nijak mnoho, uvážíme-li význam objevu "chronaru", který přinese přímo revoluci do vědecké práce a současně se může stát neocenitelným pomocníkem při obraně státu. Při jeho praktické aplikaci se naše vlast stane bezpečnou a obávanou všemi nepřáteli".

"Chtěl bych vás ale varovat", pokračoval tajemník, zvedaje výstražně prst, "abyste se nepokoušeli dělat si písemné poznámky, i když se třeba někomu z vás podařilo propašovat papír a tužku přes bezpečnostní kordon. Své referáty budete psát později, pouze na základě toho, co uslyšíte a uvidíte, A jak jsem již uvedl, výhradně podle pokynů uvedených v bulletinu ! Jinak můžete psát co chcete, protože , dámy a pánové, tisk musí být svobodný a nesmí být v žádném případě řízen státními orgány. Tolik jsem chtěl říci úvodem, a nyní prosím o vaše dotazy".

Všech dvanáct reportérů se dívalo zarytě do země.

"Jak to, žádné otázky?" divil se tajemník: "Jste účastní realizace nesmírně významného projektu a vy se na nic neptáte? Bradley, vy se tváříte nějak zaraženě, zeptejte se přece, já nekoušu!"

Bradley se zvedl se zřejmou nechutí a zeptal se jen tak, any se neřeklo: "Proč mají ty hodiny jen jednu rafii a jaký účel má vedle tta zástěna? Ujišťuji, že nemá nejmenšího úmyslu proniknout do tajemství vašeho chronaru, ale za tím závěsem je vidět, jak lidé šoupají nějakými přístroji."

"Dobré otázka, dokonce velmi dobrá", pochvaloval si tajemník. "Tak k první otázce. Ty hodiny mají jen jednu rafii z toho důvodu, že ta druhá je zbytečná. Až totiž doběhne k červené čáře, pokus začne. Pokud se týče té zástěny, tu tam umístila Bezpečnost, aby detaily pokusu nebyly tak na očích. Co kdyby se sem přes všechna bezpečnostní opatření přece jen vloudil nějaký špion. Stačí?"

"Nějaké další dotazy? Culpepper z Consolidated, neníliš pravda? Tak co máte na srdci?"

"Naši čtenáři by se rádi dozvěděli o potížích, která máte s Federací chronorových vědců. Nikdo s nimi pochopitelně nesympatizuje, tím méně lituje. Co vůbec měli na mysli, když prohlásili, že pokus je prováděn na základě neověřených podkladů, tekže může být nebezpečný? A za třetí, co je pravdy na tom, že jejich předseda byl zastřelen?"

Tajemník si rozvážně pohládl bradu a prošel se po podiu. Když se vrátil ke stolu řekl: "Názory, které hlásá Federace chronorových vědců hraničí se zradou, pokud už tuto hranici vůbec nepřekročily. Jejich předseda dokonce hlásal veřejně, že pokus by se neměl provádět a co horšího, argumentoval přitom údaji, které měly zůstat utajeny. Proto mohl, nebo také nemusel být potrestán smrtí. To je všechno, co z bezpečnostních důvodů mohu o něm prohlásit."

"Z bezpečnostních důvodů" - i sebemenší narážka na tuto obávanou frázi stačila, aby přirozená zdravá barva reportérských obličejů se změnila na našedlou bledost rybího břicha. Culpepper sklopil oči a snažil se ze všech sil, aby bylo vidět, jak nesmírně se stydí za ty idioty z Federace. Doufal pevně, že tajemníkovi neujde jeho zjevné pohoršení.

Rafie nástěnných hodin byla od červené značky vzdálena již jen asi čtvrt oblouku. Za zástěnou bylo vidět, jak skupina mužů pobíhá kolem dvou lesklých koulí a něco kutí kolem panelů pokrytých spoustou ciferníků a obrazovek.

"Jak můžete vidět", prohlásil tajemník, "vše je připraveno pro zahájení operace "Periskop" v rámci projektu "Brooklyn". Název "Periskop" přesně odpovídá metodě, jakou získáme informace z minulosti sahající až čtyři miliardy let zpět. A nyní vás seznámím s detaily operace natolik, kolik je to z bezpečnostních důvodů dovoleno. Bradley, chtěl jste něco?"

Bradley povstal tentokrát o něco rychleji. "Rád bych věděl - totiž, ehm, - pokud je to z bezpečnostních důvodů možné - když již byl projekt "Manhattan", pak projekt "Long Island", dále následoval projekt "Westchester" a teď zase "Brooklyn",

zda se uvažuje také o projektu "Bronx". Já jsem totiž tamnější rodák, a jistě chápete, že bych také rád..."

"Jistě, jistě, zcela chápu", přerušil ho tajemník. "Ale připravuje-li se něco takového, pak o tom zatím ví jen president a šéf Bezpečnosti. A kdyby, říkám kdyby se podobný projekt měl uskutečnit, veřejnost se o jeho výsledcích doví stejně promptně, jako v případě projektu "Westchester", který máme všichni v živé paměti, zejména ti, kteří to přežili".

Rafie na hodinách se pomalu blížila k červené značce.

"Ani nevíte, jakou zbraň budeme mít ve chronaru", pokračoval tajemník. "To si můžete představit z výsledků podprojektů "Coney Island" a "Fatbush", která máte podrobně uvedeny v rozdaných bulletinech. Tehdy jsme ještě netušili, že Newtonův zákon o akci a reakci platí i pro čtvrtý rozměr, to jest čas. Když byl první chronar poslán do minulosti vzdálené pouhou desetinu vteřiny, byla působením reakce poslána na stejnou dobu do budoucnosti celá laboratoř i s širokým okolím. Odtud se vrátila v poněkud - ehm - pozměněném stavu. Tím bylo dokázáno nade vše pochybnost, že pohyb směrem do budoucnosti není možný, protože zařízení ani lidé to nevydrželi."

"A teď si představte, že bychom obdobný chronar poslali do minulosti někde na příhodném místě v nepřátelské zemi. Všichni by byli vrženi do budoucnosti a vrátily by se jenom mrtvolky. Taková zbraň by byla absolutní!"

Tajemník si složil ruce za záda a mírně se pohupoval na patkách. "Předchozí zkušenosti nás poučily, že musíme postupovat jinak. Před sebou vidíte dvě koule, obě absolutně stejné velikosti i vahou. Ta vpravo má v sobě chronar, levá je pouhá atrapa. Koule s chronarem se vymrští čtyři miliardy let do minulosti, posbírá informace a vrátí se zprátky. Současně atrapa, tvořící její protiváhu, odletí na stejnou vzdálenost do budoucnosti, takže akce i reakce budou vyrovnány. Obě koule se ve stejném okamžiku vrátí zpět, narazí na sebe a znovu se rozlétnou. Podle zákonů dynamiky však ztratí polovinu svého momentu, takže doletí pouze do poloviční vzdálenosti, při dal-

ším setkání již jen do čtvrtiny, a tak to bude pokračovat. Tím dostaneme souvislou řadu údajů z různých časových období, které tvoří sestupnou geometrickou posloupnost o kvocientu jedna polovina, a to asi do doby patnácti tisíc let v minulosti. Zkoumat kratší období nemá smysl, protože koule se budou vracet čím dál tím rychleji a informace nestačí zachytit. Ke konci se budou koule už zdánlivě jenom chvět, ale přesto při každém zachvění odletí několik set let zpět, což není možno lidskými smysly postřehnout. Ale vidím, že někdo zvedá ruku - prosím!"

Povstala starší žena v šedém obleku, sedící vedle Culpeppera. "Chtěla bych se zeptat", pronesla nejistým hlasem, "zda by nebylo možné snížit dobu naší internace z dvou let na - řekněme tři měsíce. Podle mého názoru by to mělo stačit, protože naše reportáže přece projdou cenzurou, takže není obava, že bychom se mohli dopustit něčeho, co by naši vlast poškodilo. Mám doma dvě děti a druzí jistě..."

"Laskavě mluvte jenom za sebe", přerušil ji zlostně tajemník: "Vy jste paní Bryantová z "Ženských ohlasů", že?" Tvářil se při tom, jakoby si něco zaznamenával do paměti. "Proč se vůbec ptáte, když dobře víte, že je to příkaz Bezpečnosti, aby byla jistota, že k nepříteli nepronikne sebemenší informace, pokud chronar nebude upraven k praktickému použití pro obranu vlasti. Kromě toho jste tady naprosto dobrovolně, stejně jako ostatní. Když vás vaši šéfové navrhovali jako zpravodajku pro tento projekt, mohla jste přece odmítnout! Ale vy jste neodmítla, vedena vlasteneckým cítěním, že by jinak Bezpečnost byla nucena vyvodit z toho důsledky. Vaše otázka je tedy naprosto nepatřičná a irelevantní a já k vůli ní ztratil spoustu času, který jsem chtěl věnovat některým aspektům průmyslového využití chronaru!"

Tajemník potřeboval nějakou dobu než se uklidnil, aby mohl pokračovat:

"Za několik okamžiků bude chronar vypuštěn, ale snad ještě stačím dodat několik slov. V první a druhé fázi dosáhne chro-

nar období, kdy se naše zeměkoule tvořila. V třetí fázi projde prvohorami, kdy se asi před miliardou let začínal projevovat život. Potom navštíví postupně mladší a mladší geologické epochy, až asi v šesté fázi se objeví be střední Juře, v tak zvaném období ještěřů. Dozvíme se jak vyhlíželi ve skutečnosti a konečně se rozřeší věčně sporná otázka jejich barvy. Očekáváme, že se rovněž objeví i první předkové ssavců. Osmá a devátá etapa nám přiblíží miocen a oligocen, v nichž se setkáme s předchůdci člověka. Další etapy budou však čím dále kratší, chronar bude oscilovat rychleji a záznamy stále mlhavější. Přesto však..."

- Zazněl gong. Rafie na hodinách se zastavila na rudé značce a obě koule za průsvitným závěsem zmizely. -

"Dámy a pánové," tajemníkův hlas se chvěl vzrušením - "prožíváme historickou chvíli! Chronar se právě vydal na cestu vzdálenou čtyři miliardy let a bude chvíli trvat, než se vrátí. Proto využijí této doby, abych poukázal na některé - ehm - směšné nedomyšlenosti lidí z Federace chronarových vědců."

Reportéři se ve svých křeslech napřímili, aby jim neušlo, jak tajemník bude trhat na kusy směšné nedomyšlenosti lidí z Federace.

"Jak jistě víte, jedna z jejich směšných námitek vyplývá z neopodstatněné obavy, že i sebemenší změna podmínek v minulosti by měla katastrofální důsledky na přítomnost i budoucnost. Jistě je vám znám nesmyslný příklad, který uvádějí. Kdyby prý byl Hitler v roce 1930 zabit, nebyli by vědci z Německa a jiných zemí nuceni emigrovat, my bychom z toho důvodu neměli atomovou pumu, nebyla by třetí světová válka a Austrálie by prý mohla stále existovat. Shayson a jeho skupina zrádců dokonce tvrdí, že dnešní svět bychom nepoznali, kdyby se v minulosti neoprávněně pohnulo byť i jen jedinou molekulou!"

"Dámy a pánové! To je pustá lež a demagogie! Po skončení podprojektu "Coney Island", kterým jak víte, byl chronar poslán do minulosti na desetinu vteřiny, žádná laboratoř ani vědecký ústav nezjistili sebemenší změny naší přítomnosti, kte-

rou by tento posun způsobil. Je to samozřejmé, protože časový proud je konstantní a nic jej nemůže změnit! Ale Shayson se svými..."

- Fáze I: Čtyři miliardy let v minulosti - chronar pronikl výpary plynného kysličníku křemičitého nad rozžhavenou zeměkouli. Několik kapek zkondenzovaného plynu se objevilo na kouli a spadly do vřícího inferna...

"...pomahači však zarputile trval trval na zákazu dalších pokusů, dokud se matematicky neprokáže jejich neškodnost. Svě destruktivní názory opírali o domněnku, že změny způsobené v minulosti nelze zjistit, protože je přijímáme tak, jakoby existovaly odjakživa. A to vše hlásali v době, kdy naše vlast je v nebezpečí od..od.." Rozčilením mu došel dech a byl nucen se uklidnit několika kroky po podiu, přičemž nechápavě vrtěl hlavou nad takovými zpátečnickými myšlenkami. Reportéři v křeslech se spontánně připojili k tajemnovu rozhořčení a ode všad se ozývalo hanlivé "Ts, ts", doprovázené odmítavými pohyby hlav.

Gong zazněl podruhé. Obě koule se objevily, narazily na sebe a opět zmizely, každá opačným směrem.

"Vidíte?" zajásal tajemník. "První oscilace je za námi a změnilo se něco? Ale oni budou stále tvrdit, že ano, ale my prý to nevnímáme. S takovými nevědeckými názory se prostě nedá argumentovat. Lidé jako ono..."

- Fáze II: Dvě miliardy let v minulosti - velká koule snímkovala vybuchující povrch země a několik kousků žhavé hmoty se odrazilo od jejího povrchu a několik stovek molekul přitom ztratilo soudržnost svých vnitřních sil, dosud ne dosti stabilizovaných -

"....budou pracovat třeba třicet hodin denně z možných třiatřiceti jen aby dokázali, že černé není bílé a že máme sedm měsíců, přesto že každý normální člověk ví, že existují pouze dva. Jsou mimořádně nebezpeční právě pro..."

Místností proletěl zvuk gongu a srážejících se koulí. Světla potměla a rozsvítila se teprve až obě koule zmizely.

"...jejich vzdělání a jednostranné zaměření na prosazování vegetativního růstu." Tajemník rozčileně klouzal po podiu a gestikuloval svými pseudopody ve spravedlivém hněvu. "Ale my stojíme před docela jiným..."

- Fáze III: - Jedna miliarda let v minulosti - koule rozmáčkala jednoho z primitivních trilobitů -

"...problémem. Musíme se rychle rozhodnout, zda máme nadále šlofokánit nebo nešlofokánit." Tajemník už nemluvil anglicky, po pravdě řečeno nemluvil vůbec. Své myšlenky komunikoval vibracemi svých pseudopodů tak, jak to činil od jakživa.

- Fáze IV: - Půl miliardy let v minulosti. - Některé bakterie vyhynuly v důsledku změny teploty mořské vody -

"...Situace proto vyžaduje rozhodných opatření. Pokud budeme schopni pleskománit se tak rychle, abychom..."

- Fáze V: Dvěstěpadesát milionů let - Fáze VI: Stodvacet pět milionů let -

"... mohli uspokojit "Pět , kteří se spirálují..."

- Fáze VI.: Šedesát dva milionů let - Fáze VII - Třicet jedna milionů let - Fáze VIII - Patnáct - Fáze IX - Sedm...-

"...protože tím..."

- Fáze X: - Fáze XI - Fáze XII - XIII, XIV, XV, XVI....

Bong bong bong bong bonbogbgbgbg.....

"...takže konečně budeme moci uskutečnit refrakci. A to je konečný cíl těch, kteří se vlnouchují i těch co se praskopluží. Ale všichni, víme, že v praskoplužení není ta pravá budoucnost, protože jen vlnouchování nás dovede až k točevišťení, ve kterém jedině je pravda. Ale, jak všichni vidíte, koule se zastavily a můžeme si je v klidu provizoslyštět."

Všichni souhlasili a jejich rudá naduřelá těla se rozvlnila a změnila se v protoplazmu, která obklopila obě koule a okolní přístroje. Zde nabyla opět podoby původních těl.

"Tak vizoslyštěte", volala věc, která bývala tajemníkem projektu "Brooklyn" - "ti, kteří sploštokuovali, neměli pravdu ! Nic se nezměnilo!"

Vítězoslavně roztáhl svých patnáct rudých pseudokončetin a znovu opakoval: "Nic se nezměnilo!"

x x x x

NULLÁ HODINA
/Stunde Null/

Ray Bradbury

Jde o německý překlad Bradburyho povídky, jejíž originální název se mi nepodařilo zjistit. Je obsažena v SF antologii "Nur ein Marsweib" (jenom Martanka) vydané edicí Ullstein Bücher v r.1959.

Má všechny typické rysy autorova literárního stylu, mezi něž patří sugestivní navedení ovzduší tajemna, krátké, ale výrazné věty a na druhé straně někdy až příliš zvýrazněný poetismus. Jinak koncepčně připomíná jeho známou povídku "Přiď do mého sklepa", která svého času vyšla v českém překladu.

x x

Jaká to byla krásná hra! Něco tak zajímavého a vzrušujícího děti ještě nepoznaly. Smály se, výskaly, honily se po trávníku a schovávaly se za stromy, Nad hlavou jim přelétávala dopravní raketová letadla, po ulici projížděla atomová vozidla, ale děti si jich nevšímaly jsouce plně zaujaty svou hrou.

Mink přiběhla domů celá uříčená, zašpiněná a s rozčuchanými vlasy. Na osmileté děvče to bylo až příliš rozpustilá a svéhlavé stvoření. Její matka, paní Morrisová, vidouc, že vbíhá do kuchyně, šla za ní a ke své nevoli spatřila, jak Mink otvírá zásuvky, vybírá hrnce, pokličky, pekáče a vše pěchuje do přineseného pytle.

"Co to děláš, Mink?"

"Ale potřebuji to pro naši hru!"

"Jakou hru?"

"Tu nejhezčí, jakou jsme kdy hráli!" sdělovala Mink se zářící na očima.

"Jsi celá uříčená, odpočin si trochu!"

"Nejsem vůbec unavena a je mi prima. Mami, mohu si ty věci půjčit?"

"Tak dobře", rezignovala paní Morrisová, "ale ať mi nic neotlučeš a nezničíš! A jak se ta vaše hra vůbec jmenuje?"

"Invaze", zněla odpověď a vzápětí se za Mink zabouchly domovní dveře.

Obdobná situace a dialogy dětí s rodiči se odehrávaly i v ostatních domcích. Odevšad se hrnuly děti s hrnci, poklicemi, lžicemi a vidličkami a některé nesly i staré roury od kamen. Všechno nosily na dětské hřiště na druhé straně ulice a skládaly na hromadu vedle velkého růžového keře. Bylo nápadné, že tento zvláštní sběr prováděly děti mladší devíti let. Starší stály opodál a posměšně komentovaly činnost svých mladších kamarádů. Za nějakou dobu je to omrzelo a šly se věnovat hrám, úměrným jejich věku. Dospělí sledovali hemžení svých nejmenších se shovívavými úsměvy a v duchu toužili, aby se jim vrátila dětská léta a mohli si stejně bezstarostně hrát.

"Ty budeš dělat tohle a ty se postavíš tam!" poroučela Mink ostatním dětem, držícím v rukou různá předměty. "Co to děláš, ty hloupá, řekla jsem přece, že to máš dát sem! Tak, a teď dělejte všichni po mě!" Mink vzala do rukou dvě pánve, svraстила čílko a s jazykem v koutku úst prováděla s nimi jaké si záhad-

né pohyby. "Tak, tak a tak! Rozuměli jste? A teď všichni na jednou!"

"Aááno!" křičeli děti.

Zvědavě, přihlížející dvanáctiletý Joe Connors se rozpačitě zeptal: "Mohu si hrát s vámi?"

"Ne", řekla rezolutně Mink.

"Proč ne?"

"Protože by ses nám smál a zkazil invazi. A teď zmiz, nebo tě zbijeme!"

Chlapec se pomalu vzdálil, vrhaje toužebné pohledy na hrající se děti. Ty pod Minčiným vedením začaly z přineseného haraburdí stavět jakousi konstrukci. Jedna z malých holčiček seděla na obráceném hrnci a psal do zápisníku to, co jí Mink diktovala.

Paní Morrisová stála u okna a dívala se na dětské hemžení. "Jen ať se vydovádí, alespoň budou mít chuť k jídlu a budou dobře spát. Zítra je čeká škola, a ta je zase uklidní."

Náhle se zarazila a předklonila se, aby lépe viděla. Mink se skláněla k růžovému keři, jakoby hovořila s někým, kdo je v něm ukryt. Tvářila se zcela vážně a po jejím předchozím dovádění nebylo ani stopy. Vedle ní sedí nějaké děvčátko - kdo to je? - aha, malá Anička od sousedů - a dělá si poznámky tužkou do bloku. Ostatní děti si přestaly hrát a shromáždily se kolem. Celá scéna vypadala tak, jako by už něšlo o nějakou hru. Paní Morrisová se chvíli upřeně dívala, a pak potřásla hlavou. Myslí se jí cosi mihlo, co si neurčitě znepokojujícího, ale jen tak bleskem, že to vlastně ani nezaregistrovala.

"Triangl", opakovala Mink na nechápavý pohled své malé sekretářky.

"Co je to "triangl"?"

"Neptek se a piš!" osopila se na ní Mink.

"Ale jak se to píše?"

"T-R-I", hláskovala Mink, ale pak mávla rukou: "Napiš tam co chceš, víme o co jde. Pak se znovu naklonila na keř a pozorně poslouchala. Po chvíli pokývl a hlavou a otočila se k Aničce: "Napiš "paprsek!"

"Ještě nejsem hotova s tím TRI - Tri - jak je to dál?"

"To je jedno, teď piš "paprsek!" Mink netrpělivě zadupala.

"Pa-pr-sek", hláskovala Anička, pomáhajíc si jazykem.

"A teď rychle dál! 4 - 7 - 9 - A - B - X - tak už piš, k čertu! Už to máš? Dobře, Pokračuj: šňůra, hexi - ne, hexagoníl! Dělej Zaplatřpánbůh", oddechla si Mink ulehčeně, "máme to všechno!"

Když nastal čas oběda, vrátila se Mink do kuchyně, hltavě vypila sklenku mléka a už se zase hnala ven.

"Tady zůstaneš! Zahřměl pan Morris a udeřil pěstí do stolu. "Nejdřív sníš polévku!" Zmačkl knoflík kuchyňského automatu a během deseti vteřin se ocitl na stole plastický obal, z něhož po odtržení závěru zavoněla horká polévka.

Mink se nervozně vrtěla na židli: "Tati, prosím tě, rychle! Jde o život a smrt!"

Matka se na ni blahoskloně usmála: "Jistě, jistě, jde o život a smrti. Když jsme byli tak malí jako ty, všechno bylo také tak hrozně důležité!"

Mink se vrhla na polévku a doslova ji hltala.

"Pomalu, udusíš se!"

"Nemám čas, venku na nás čeká Drill!"

"To je komické jméno, kdo to vlastně je?"

"Ty ho neznáš", řekla Mink, aniž by zvedla oči od polévky.

"Je to nějaký nový chlapec ze sousedství?"

:Ale ne, on je - ale já nevím, jak to říci, vysmála by ses mi. Všichni dospělí se nám smějí. Ale teď už opravdu musím běžet, jinak se invaze nepovede!"

"Kdo tu invazi vlastně bude dělat a kam?"

"Já nevím, ti tam odtud", ukázala Mink lžící na strop. "Nebo snad odtud", obrátila lžící k zemi. "Prostě já nevím, ale mají přijít k nám!"

"Už je mi to jasné, odkud ta invaze přijde", usmála se paní Morrisová a položila dlaň na dceřino rozpálené čítko.

Dítě rozhořčeně ucouvlo: "Zase se ni vysmíváš! Zabiješ tím Drilla a ty všechny ostatní! Tolik si dali námahy, aby se invaze podařila...!"

"Jen povídej dál", uklidňovala ji matka, snažíc se zachovat vážnou tvář.

Nejprve nevěděli jak se dostat k nám na zem, protože neměli nikoho, kdo by jim tady pomáhal", pokračovala Mink.

"Něco jako pátou kolonu", pokývla hlavou matka.

"A pak přišli na to, že jim v tom můžem pomoci my děti, protože - jak to řekl Drill - ach ano, spojujeme fantazii s rea-realitou, nebo tak nějak".

"Hm", řekla paní Morrisová zamyšleně.

"Drill také povídal, že to má něco společná s fim-dimez-dimenzonymi".

"Snad s dimenzemi?"

"Jo. Mami, ty jsi ale moudrá. Všechno víš a všemu rozumíš, i těmhle zvláštním slovům!"

Paní Morrisová zvážněla ještě více.

"Prý ale mohou pomáhat jen děti do devíti let, protože věří na pohádky a tak dovedou pochopit čtvrtou dimezo - dimenzi!"

Paní Morrisová se zamyslela a pak řekla rezignovaně: "Tak běž a pospěš si, ať tu vaši invazi stihneš ještě před večerí. A nezapomeň, že před tím se ještě musíš vykoupat!"

"Proč se musím pořád koupat", zaškaredila se Mink. "Drill řekli, že po invazi se budeme koupat, jen když budeme chtít. A, také slíbil, že večer budeme moci být vzhůru až do deseti hodin a v sobotu smíme jít do kina dvakrát!"

"Ten tvůj Drill by se měl raději starat, aby měl v pořádku školní úkoly! Jestli nepřestane vám nasazovat brouky do hlavy, tak si budu muset promluvit s jeho matkou!"

Mink na odchodu se zaškaredila "To půjde těžko, kdo ví, zda má vůbec nějakou matku!" Zamyslíla se: Asi jsem ti neměla nic říkat. Všichni se nám smějete Jako ti velcí kluci Pete a Dale. Říkali, že nevěří na Drilla a jenom si z nás dělali legraci. Nenávidím je, a proto je zabijeme jako první!"

"A co mne a tatínka, nás si necháte naposled?"

"Drill řekl, že jste nebezpeční, protože nevěříte na čtvrtou dimenzi - dimenzi. A také povídal, že my děti budeme vládnout a já možná budu královnou!" Její oči hořely vzrušením. Pak se zamyslíla: "Mami, co to znamená "logický" a "naivní"?"

"Logické je něco, o čem víme, že to buď je nebo není. Naivní - to znamená být dítětem."

"Moc děkuji, mami, to jsem chtěla vědět. A také děkuji za oběd!" Ve dveřích se ještě otočila: "Mami, neboj se, slibuji, že to nebude bolet!"

Dveře s rachotem zapadly.

Paní Morrisová si unaveně sedla do křesla. Něco se jí na tom všem nezdálo. Kde jen Mink přišla k těm výrazům? A to její chování - jako by se z ní ta roztomilá dětskost ztratila..

Ve čtyři hodiny zazněl videotelefon. Paní Morrisová stiskla tlačítko a na obrazovce se objevil usměvavý obličej mladé ženy. "Halo, Helen", pozdravila ji paní Morrisová. "Co nového v New Yorku?"

"Všechno v pořádku, a co u vás v Scrantonu? Vypadáš nějak unaveně!"

"Ty také. Ale to dělají ty děti". Paní Morrisová si povzdechla. "Mink je celá splašená, čeká nějakou invazi."

"Co? U vás také?"

"Ano."

"Náš Tim má zase nějakého kamaráda, který prý je neviditelný. Myslím, že se jmenuje Drill, nebo tak nějak."

Paní Morrisové se zatajil dech, ale rychle se vzpamatovala. "To je nějaká nová hra. Naše Mink se také zbláznila do Drilla. Ta hra se zřejmě šíří jako lavina, když je to už u vás v New Yorku!"

"To je zvláštní. Před chvílí jsem mluvila s Josefinou z Bostonu. Také tam jsou děti do té hry zblázněny. Prý to má být nějaká invaze a Drill ji má vést. Ale to víš, děti. Vždyť my jsme nebyli lepší, hráli jsme si na invazi Japonců, vzpomínáš?"

Kuchyňské dveře se rozletěly a dovnitř se vřítela Mink, aby se napila vody. Paní Morrisová se otočila v křesle: "Tak co, jak jste daleko s tou vaší invazí?"

"Za chvíli to začne", řekla Mink s naprostou vážností, ale pak se její tvářinka rozzářila: "Podívej se, co tady mám!" V ruce měla Jo-Jo a v okamžiku, kdy cívka sjela po šňůrce dolů - zmizela.

"Vidíš mami?" volala nadšeně, "to je čtvrtá dimenze!" Pak luskla prsty - hopahop, cívka se objevila a vyběhla znovu po šňůrce nahoru.

"Udělej to ještě jednou!" vykoktala zmatená paní Morrisová.

"Nemám čas: v pět hodin začíná "nultá hodina". Mávající Jo-jem, které střídavě mizelo a zase se objevovalo, vyběhla ze dveří.

Z obrazovky zazněl Helenin Smích: "Stejně. Jo-jo přinesl před chvílí náš Tim, ale nechtěl mi jej půjčit. Prý jo-jo nesmí dát z ruky. Tak jsem mu je vzala a zkusila to, jenže mně nezmizelo".

Paní Morrisová se zamyslela: "Zřejmě na to nejsi dost naivní!"

"Co tím myslíš - naivní?"

"Ale nic, to mne tak jenom napadlo co mi říkala. Mink. Ale mluvmě o něčem jiném. Proč jsi vlastně volala?"

"Chtěla jsem se zeptat, zdali máš ještě recept na ten báječný meruňkový koláč, co jsme jedli tenkrát u vás. Nějak se mi ta jídla z kuchyňského automatu přejedla. Můžeš mi ten recept nadiktovat?"

Hodina uplynula a den se pomalu chýlil k večeru. Stíny stromů na trávníku se dloužily, ale děti ve své hře nepřestávaly. Jedna dívenka plačíc, odběhla pryč. Paní Morrisová zavolala z okna svou dcerku: "Mink, co jste udělali Regině?"

"Řekli jsme jí, že si s námi nemůže hrát. Najednou se začla bát Drilla. Je to hloupá husa!" Mink se rychle obrátila, vběhla zpět do kruhu dětí a v hromadě, přineseného haraburdí začala hrabat lopatkou na uhlí: "Rychle táhněte! Ještě - tak a silněji!" Zlostně poháněla děti.

"Mám ti pomoci?" zavolala na ni paní Morrisová.

"Není třeba. Drill zůstal viset a zatím ho nemůžeme vytáhnout. Ale - už to jde. Jakmile bude venku, bude to dobré, Ti ostatní už potom vylezou!"

"Tak dobře, ty blázínku. Ale za půl hodiny ať jsi doma!" Paní Morrisová se otočila a unaveně se posadila do křesla. Zavřela oči a nechala se unášet vzpomínkami na svá mládí. Byla také taková, jako ty dnešní děti? A jak to v tom dětském mozečku vlastně vypadá? Pocity asi ještě nejsou zřetelně ohraničeny, takže se možná překrývají, třeba jako láska a nenávist, živená nepochopitelnými zákazy, láním nebo i bitím se strany rodičů a vůbec dospělých. A co když tato miska vah převáží?

Čas se pomalu vlekl. Na ulici a celé okolí dolehlo ticho, čím dál tím tíživější.

Kdesi v domě začaly bít hodiny.

Paní Morrisová se usmála: "Nultá hodina!"

Před domem se zastavil atomový skutr. Přijel pan Morris a jeho žena si ulehčeně oddechla.

Pan Morris sestoupil se skútru, pohlédl přes ulici na děti, tísňící se kolem růžového keře, před nímž ležela hromada haraburdí a vesele, zavolal na Mink. Ta však na jeho volání vůbec nereagovala. Pan Morris se usmál, pokrčil rameny a vešel do domu: "Ahoj, miláčku, dneska je opravdu krásný den. Člověka hned víc těší život!"

Pozornost paní Norrisové byla však upoutána zvláštním dunivým bzukotem, který se rozléhal celým domem.

"Co je to?" zarazil se pan Morris.

"Nevím", zašeptala paní Morrisová zbledlými rty. Srdce se jí sevřelo ledovým chladem. Chtěla něco říci, ale nebyla schopna ze sebe vypravit jediného slova.

"Doufám, že ty děti tam venku nedělají něco nebezpečného!" znepokojil se pan Morris.

"Snad bude lépe, když tam zajdeš a podíváš se" - rty paní Morrisové se zachvěly křečovitým úsměvem: "Je už pět pryč, tak jim řekni, ať tu jejich invazi přeloží na zítřek!" Dunění zesílilo.

"Co to tam k čertu dělají!" rozlobil se pan Morris. "Hned tam na ně..."

Domem otřásl temný výbuch. Oba rodiče ztrnuli. V blízkém okolí zazněly další výbuchy.

Paní Morrisová zaječela: Musíme se schovat! Nejlépe do podkrovního pokoje, tam nás nenajdou!"

Pan Morris vyběhl za ní: "Co blázníš, o čem to mluvíš?"

"Není čas - rychle nahoru!"

Venku se dunění slilo v jeden nepřetržitý hukot.

Paní Morrisová vtáhla zmateného manžela do pokojíku, zabouchla dveře a klíč odhodila do temného rohu mezi staré krámy. Z úst se jí chrlila slova o všem, co se odpoledne přihodilo, jak podvědomě vycítila strašné nebezpečí, ale logikou dospělého člověka tento pocit opět potlačila. Současně si byla vědoma, že manžel jí nemůže pochopit, protože jedná jako smyslů zbavená. Vidouc, že jeho oči na ní spočívají se soucitem, jakým se díváme na člověka, ztrativšího smysl pro realitu, vypukla v divoký pláč. Chopila ho za klopý kabátu a křičela:

"Prosím tě, věř mi! Musíš to pochopit! Tady zůstaneme až do setmění, a pak nějak vyklouzneme z domu. Snad se nám podaří uniknout!"

Panu Morrisovi došla trpělivost: "Ty ses asi opravdu zbláznila!" Uchopil ji za ramena a prudce třásl.

"Ano, ano, asi blázním, když myslíš!" křičela hystericky paní Morrisová. "Jenom prosím tě, zůstaň tady se mnou a nesnaž se vyjít ven! Když budeme zticha, snad nás nenajdou!"

Dole zaslechli Minčín hlas, pak jakési supění, temné rány a chichotání dětí

Oba rodiče se na sebe nechápavě podívali. Do toho náhle zazněl dole v pokoji zvonek videotelefonu.

"To je jistě Helen", šeptala paní Morrisová a "volá, protože u nich asi také..."

Po schodech zazněly těžké, jakoby mechanické kroky.

"Kdo tam co pohledává v našem domě?" vyrazil ze sebe rozčileně pan Morris.

Těžkých kroků přibývalo. Po schodech muselo stoupat mnoho těžkých nohou. "Tady nahoru!" ozval se Mirčín hlas.

"Kdo si to dovoluje?!" zařval pan Morris "a kdo tady vůbec je?" Chtěl se vrhnout ke dveřím, ale manželka šílená hrůzou se na něho pověsila. "Buď zticha, probůh!" upěla, "snad si těch dveří nevšimnou!"

"Miami, tati, kde jste?"

"Neodpovídej, prosím tě!"

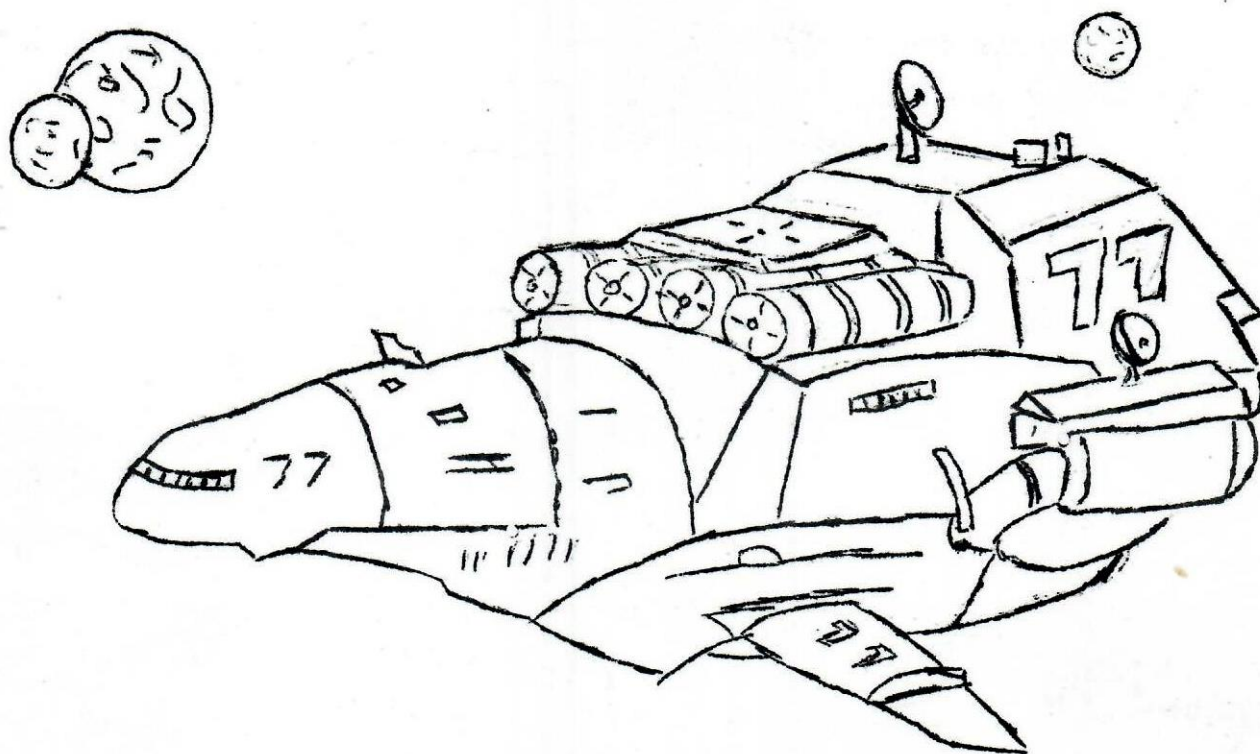
"Mami, tati, ozvěte se!" Dětské krůčky se přiblížily ke dveřím pokojíku a za nimi duněly těžce došlapující nohy.

Jakási špatně skrývaná netrpělivost a náznak záludnosti v hlase jeho dcery, nepřetržité dunění, cizí kroky a divné zelené světlo prosvítající skulinou dveří, to vše přesvědčilo pana Morrise, že se vskutku děje něco nepřírozeného. Pevně objal ženu a oba s hrůzou pozorovali, jak se zámek náhle rozžhavil a bílý kov vytekl na podlahu.

Dveře se rozlétly.

Na prahu stála Mink a dívala se zvláštním pohledem na své rodiče. Za ní se v temnu tyčilo několik vysokých, jakoby z mlhy vystupujících postav.

"Kuk!" řeka Mink.

CO JE UVNITŘ LOBI
TO SE NEDOZVÍME, ALE
MŮZEME VÁM PROZRADIT, ŽE V DALŠÍM
ČÍSLE NAJDETE POVÍDKU
"NĚKDO PŘICHÁZÍ
Z KOSMU"